

POETSKE OSNOVE MATERIJE

slikarstvo Affana Ramića

Rijedak je primjer da, gotovo bez izuzetka, sve slike jednog slikara i sve njegove razvojne faze nose obilježje jedinstvene težnje i istovjetnog postupka.

Takav je slučaj sa slikama Affana Ramića. Još od samih početaka šezdesetih godina ovaj slikar traga za poetskim osnovama materije, za poetizacijom oblika i njihove strukture. Ramić je započeo sa analizom predmeta, sa otkrivanjem zagonetnih prostora unutar čvrste materije. U toj prvoj fazi možda nije ni došla do izražaja ta težnja ka poetizaciji koliko je slikareva upitna misao bila okrenuta tajnama predmeta koga je trebalo otvoriti, pustiti da zrači svojom duhovnom suštinom. Zato još od tog perioda možemo pratiti kontinuitet Ramićeve stvaralačke upitnosti o sudbini predmeta, o projekciji njegovih duhovnih svojstava u prostore našeg sjećanja i naših snovidnih predstava.

Problem predmeta u njegovoj dvostrukoj likovnoj i značenjskoj funkciji kao objekta ali i kao subjekta slike predstavlja za Ramića osnov njegovog nemirnog traganja, od pitanja kompozicionih rješenja i prostorne organizacije slike preko sistema kolorističkih odnosa do duhovnih sadržaja slike. Ramić shvata predmetni svijet više kao mogućnost nego kao datost, više kao skup skrivenih značenja i potencijalnih likovnih vrijednosti nego kao gotov obrazac oblika koji bi trebalo opisati, oponašati, uljepšati. Zato Ramić i teži da ispod površine vidljivog i materijalnog otkrije one prostore tajnih značenja i duhovnih svojstava, da umjesto vizuelnog i spektakularnog sugeriše horizont imaginarnog zračenja i vizionarskih uzleta.

Likovni preobražaj predmeta i stalno traženje njegovih mogućih granica predstavlja za Ramića suštinski problem njegovog likovnog jezika. Naime, predmet je uvijek lako učiniti prisutnim, ali samo umjetnik uspijeva da banalnom vizuelnom utisku da punoću i opseg egzaltiranog dojma ili uvjerljivost racionalnog određenja. Tek tada denotativni karakter djela dobija vlastiti ekspresivni volumen. Tu forma

ne može biti shvaćena kao tumačenje ideje. Na toj granici gdje se intuicija materijalizuje kao instrument ekspresije, gdje moguća forma dobija težinu autentične likovnosti, slikar definiše vlastiti pojam ljepote koja je samo drugi oblik postojanja stvari. Možemo dodati da je umjetnička ljepota zapravo jedini oblik postojanja stvari (bez obzira na to u kome se vidu ispoljava: bizarna, kako kaže Boder, kontradiktorna, kako misli Sartr, ili skladna, kako piše Krleža), jer je vezana za nerazdvojni spoj i sukob mogućeg i stvarnog nebulaznog i osmišljenog, sna i jave.

Ramićeve slike nas redovno dovode pred zagonetku: kako je moguće vidjeti predmet: koje su to suštinske konstante umjetničkog izraza koje određuju prostor i odnos među likovnim masama? Reklo bi se da su sve njegove slike proizašle iz tog pitanja. One ne samo da podstiču našu upitnost koja se ne zadovoljava letimičnim utiscima napabirčanim na površini predmeta, nego mijenja i samu optiku našeg gledanja: predmet se potpuno gubi da bi ponovo vaskrsnuo, ali ne kao vizuelna realnost nego kao objektivirana mogućnost.

Sudeći po onome što je Ramić do sada naslikao, imamo utisak da je tematski dijapazon strogo podređen upravo tom imperativu otkrivanja mogućeg. Svi tokovi njegove likovne inspiracije konvergiraju prema jednom idealnom prazoru imaginarnog pejzaža po zakonima tajne logike boja, zakonima podređenim umjetnikovoj cjelovitoj likovnoj viziji. U pitanju je, reklo bi se, jedno arhetipsko viđenje, nukleus iz koga zrači cjelokupno slikarevo djelo. To je ona zagonetna bjelina prapočetka, ona efektivna bujica koja prethodi svakom iskazu, ona imaginarna ozarenost iz koje nastaje svaka moguća predstava. To je istovremeno i trenutak u kome se slikar uvijek i ponovo pita da li ta pogubna bjelina zrači zastrašujućim bljeskom ništavila ili se u njoj nazire trijumf forme. Slikar je na taj način našao područje svoje stvaralačke zavičajnosti upravo na tom razmeđu ništavila i forme. ...

Nikola Kovač

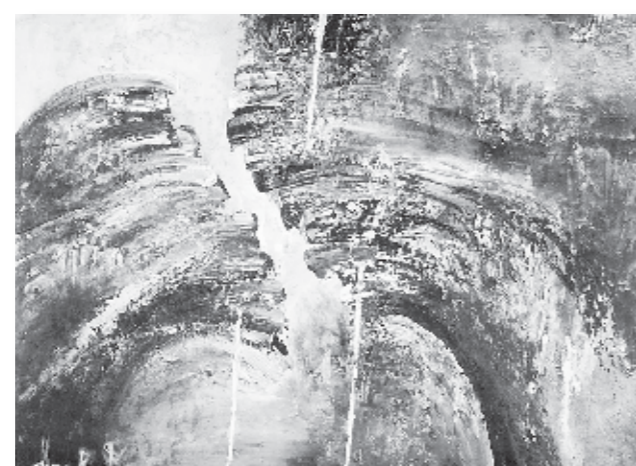
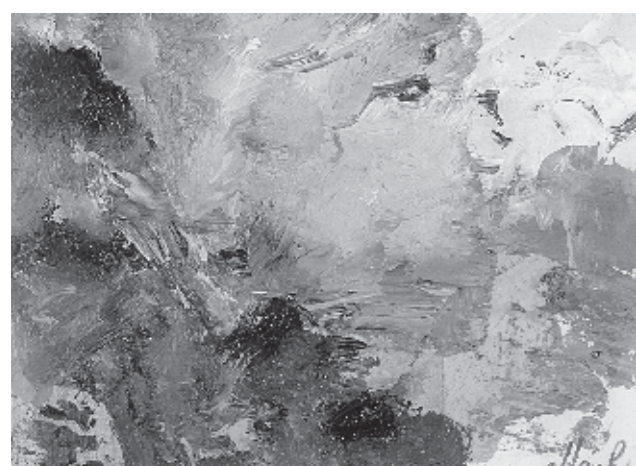
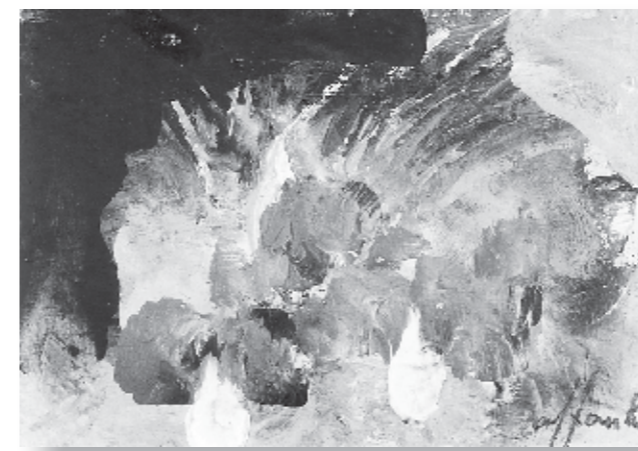
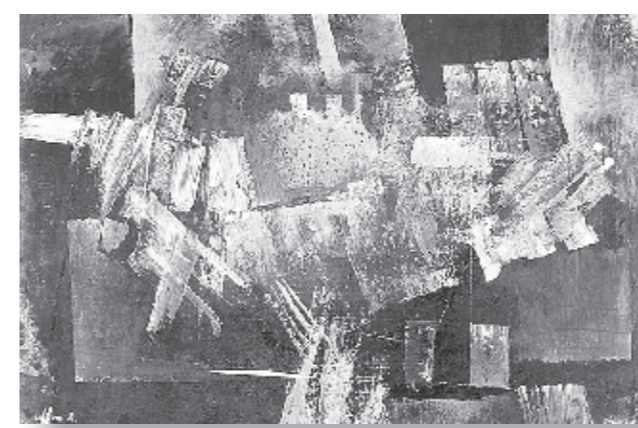
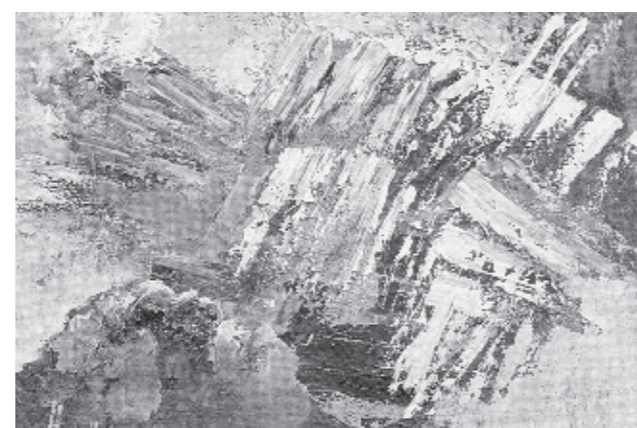
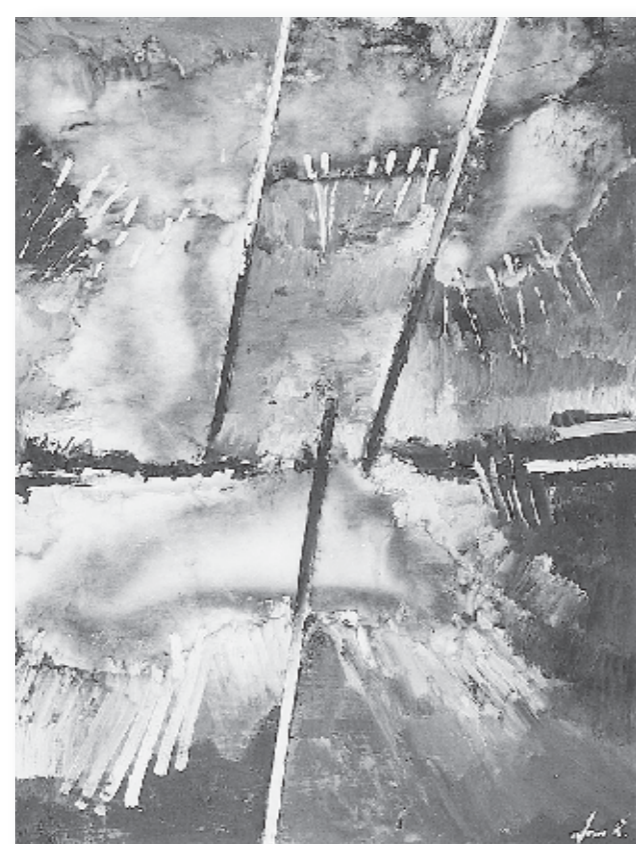

GO
Gradska Galerija Bihać

AFFAN RAMIĆ

BIHAĆ
18. oktobar - 9. novembar 2001.

BIOGRAFIJA

Affan Ramić rođen je 1932. u Derventi. Mladost je proveo u Mostaru gdje završava osnovnu školu i nižu gimnaziju u kojoj mu je profesor likovnog odgoja bio slikar Karlo Afan de Rivera.

Od 1948. do 1952. pohađa Državnu školu za likovnu umjetnost u Sarajevu gdje maturira na grafičkom odsjeku kod prof. Petra Šaina.

Između 1953. i 1958. završava ALU u Beogradu u klasi prof. Marka Čelebonovića, a kao diplomac dobija nagradu za studijski boravak u Veneciji i Parizu.

Specijalku pohađa u Parizu i Pragu.

Godine 1971. postaje predsjednik Udruženja likovnih umjetnika Jugoslavije.

Sedamdesetih i osamdesetih godina izlaže na tridesetak samostalnih izložbi u Jugoslaviji, Poljskoj, Austriji, Egiptu.

U to vrijeme intenzivno se bavi scenografijom za pozorišne predstave i balet.

Na početku agresije na Bosnu i Hercegovinu i opsade Sarajeva, napušta atelje na Grbavici u kojem mu ostaje oko tri stotine slika. U toku rata tri puta samostalno izlaže u Sarajevu a nakon potpisivanja Dejtonskog mira izlaže u Parizu, Pragu, Mompeljeu, Nici, Avinjonu, Jablanci, Ljubljani, Mostaru, Parizu, Zagrebu i Sarajevu.

Dobitnik je više domaćih i međunarodnih nagrada i priznanja.

Od 1996. član je Akademije nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine. Živi i radi u Sarajevu.

Izdavač: Gradska galerija Bihać
www.infobih.com/ggbihac

Izložba organizirana u suradnji sa 5. korpusom Armije BiH
 SPONZORI: Una-Sana osiguranje, BH osiguranje, Bira-Bihać, Čavkunović, Pogy, Hana, Grafičar